

Bohové – Olymp – Walhalla.

Dlouho se již lidé snaží najít pravý význam a souvislost známých bohů dávných dob s přítomností. Povolané a studované hlavy hledají řešení, které by přineslo úplné vysvětlení.

To však může být jen tehdy, když toto řešení současně poskytne celkový přehled bez mezer o **všech** dobách! Od počátku lidstva až doposud. Jinak to zůstane opět jen kusým dílem. Nemělo by žádného účelu vybrat prostě dobu, ve které všem známý kult bohů Řeků, Římanů a také Germánů vyháněl své květy. Pokud výklady také současně nezahrnují veškerý vznik i zánik, pokud z nich nevychází jako něco zcela přirozeného, jsou falešné. Až doposud podniknuté pokusy navzdory mnohdy použité chytrosti ukazovaly nakonec stále znovu jen neúspěch a nemohly obstát před hlubším cítěním, vznášely se ve vzduchu, bez spojení s dřívější a následující dobou.

Nelze také vůbec očekávat nic jiného, pokud ostře upřeme zrak na vývoj lidstva. —

Posluchači a čtenáři mého Poselství Grálu museli již sami přijít na to, jak to vlastně stojí s těmito věcmi, které se zčásti již odsunuly dokonce do říše bájí a legend nebo byly snahy je přijímat jen jako fantastické přeludy náboženských názorů, zformovaných a vymyšlených z pozorování přírody a v souvislosti s každodenními událostmi.

Myslitelům a badatelům nesmí být za těžko nalézt ve starých naukách o bozích **více** než jen **báje** o nich. Musí dokonce

zřetelně vidět **skutečné dění!** Kdo chce, ať mě nyní sleduje. Povedu ho k porozumění.

Vrátím se zpět k mé přednášce: „**Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí**“¹⁾. V ní jsem krátce popsal dějiny lidstva na zemi od počátku až dodnes. Podal jsem také výhled na další postup. Při tom se ukázalo, jak uprostřed koloběhu stvoření splnilo níže než duchovno stojící bytostné v ještě níže ležícím hmotném svou nejvyšší dovednost a v tomto splnění uvolnilo cestu k vniknutí vyššího duchovna, čehož průběh se ve stvoření neustále opakuje. Také jsem vysvětlil, jak **teprve** v tomto nejvyšším vývoji zvířecího těla, nazývaného pračlověkem, jež bylo vlivem bytostného nejvýše vyvinuté, byla dána možnost vniknutí zárodků ducha, což také nastalo a na tomto místě vývoje stvoření také vždy bude znovu umožněno. Do tehdejšího nejvýše vyvinutého zvířete přišlo tím tedy něco nového, duchovního, což v něm až doposud nebylo.

Z tohoto dění se nesmí snad opět ukvapeně činit závěr, že se takovéto události trvale opakují ve **stejně** části světů při jejím dalším vývoji; neboť tomu tak není! Nýbrž se tak ve **stejně** části děje **pouze jednou**.

Zákon přitažlivosti stejného druhu zasunuje zde při dalším vývoji zároveň pevnou závoru proti opakování v téže světové části. Přitažlivost stejného druhu je v tomto případě souznačná s **připuštěním** během zcela určité vývojové periody, ve které vlivem určité polozralosti hmotnosti mohou se na její hranici vnořit duchovní semena poletující jako padající hvězdy do hmotnosti nacházející se pro ně ve stavu přijímání, aby tam byla vsáta, uzavřena a tedy zachycena pro ně připraveným místem přijetí, v tomto případě v tu dobu nejvýše vyvinutým tělem zvířecím.

Stejně tak v malém při prostém opětovném zrcadlení u chemických slučovacích procesů cizorodých látek je možné slučování jen při zcela určitém teple nebo žáru přijímající hmoty, když toto teplo nebo žár vyvolal rovněž opět zcela zvláštní, jen na určitém stupni dosažitelný mimořádný stav hmoty. Nejmenší změna v tom učiní sloučení nemožným a látky stojí vůči sobě odmítavě a nepřístupně.

Zde spočívá stejnorodost ve zcela určitém stavu oboustranné zralosti, která **zdánlivě** vykazuje jen velké protiklady, protože je udržována v rovnováze skrze odlišnost stavu výše i hloubky obou spojujících se částí. Nejnižší bod duchovna je ve zralosti podoben nejvyššímu bodu pod ním ležícího bytostného. Jen na místě tohoto **přesného** setkání je spojení možné. A protože se hmotnost ve svém vývoji neustále pohybuje ve velkém koloběhu, vzklíčení, rozkvětu, zrání a přezrálém rozpadu, zatímco duchovno spočívá nad ním, může to nastat jen na zcela určitém místě v rozžehnutém spojení během valení se hmotnosti vpřed. Duchovní oplodnění hmotnosti, která vlivem působení bytostného se mu vroucně vzdouvá vstříc.

Je-li tento bod nějakou kupředu se valící světovou částí překročen, tak přestává pro ni možnost oplodnění **skrze duchovní zárodky**, zatímco na její místo přichází ta, která ji následuje, pro niž však začíná nové stádium, ve kterém mohou zrající duchové najít vstup, a tak dále. Prostor k rozvinutí celého světového obrazu v této přednášce nenalézám. Avšak vážný badatel si může docela dobře postup představit. —

Duchovno nyní následkem své vyšší podstaty dalo ihned pocítit při vstupu do hmotnosti svůj živoucí vliv na vše ostatní, i ve svém tehdejší ještě **nevědomém** stavu, a začalo vstoupením

do hmotnosti vládnout. Jak potom toto duchovno povzneslo pozvolna tělo zvířecí, až k nynějšímu tělu lidskému, není již přece žádnému čtenáři nesrozumitelné ²⁾.

Avšak zvířecí těla tehdy nejvýše vyvinutého druhu, do kterých se nevnořila žádná duchovní semena, došla ve svém vývoji do stavu klidu, protože v nich bytostné dosáhlo již toho nejvyššího a k dalšímu scházela síla duchovna, a se stavem klidu nastoupila rychle přezrálost, k níž se připojil zpětný krok do rozkladu. Pro tento druh byly jen dvě možnosti; buď pozvednutí vlivem duchovna k tělu lidskému, nebo vymření, rozklad. A tím přestal tento zralý zvířecí druh úplně existovat. —

Sledujme nyní pozvolné **sebeuvědomování** tohoto nejprve nevědomého duchovního zárodku k lidskému duchu a **proživejme v duchu jeho postupné pronikání obepínajícími ho obaly i okolním prostředím.**

Není to tak těžké, protože postup vývoje se navenek zcela zřetelně ukazuje. Je třeba jen pozorovat lidské rasy, které **ještě dnes** jsou na zemi.

Ku příkladu duch nejprimitivnějších lidí, k nimž jsou počítány takzvané divoké národy a také Křováci, Hotentoti atd., není snad časově kratší dobu ve hmotnosti, nýbrž jen nedržel krok s vývojem **nebo se po již dosaženém vzestupu v tomto světě nebo i na onom světě opět vrátil tak dalece zpět**, že se mohl vtělit **jen** do tak **nízkého** prostředí! Je tedy **vlastní vinou** v přirozeném dění buď **ještě** nebo **opět** na velmi nízkém stupni, čímž také jeho pohled na **nehrubohmotné** okolí nemůže být právě povznášejičího druhu.

Duchovní nutkání vidět více než vlastní stupeň, spočívá již v duchovním semenu, patří k jeho nejvlastnější podstatě, a silně se proto projevuje také již na nejnižších stupních vývoje. To je to živoucí, pohánějící **v duchu**, to zvláštní, co jiným podstatám nebo druhům ve stvoření schází. Avšak možnost tohoto tušení nebo chtění nazírat je vždy dána jen pro **jeden** stupeň **nad** vlastním současným stupněm, ne dále. Z tohoto důvodu dochází k tomu, že tyto na nízkém stupni stojící lidské duše, které se ve svém vývoji tak zanedbaly nebo prohřešily, mohou tušit nebo skrze jasnovidnost spatřit také jen **nízké** bytosti.

Mediálně nadaní nebo jasnovidní jsou přece mezi **všemi** rasami, lhостejno, ke kterému stupni náleží!

Zde bych chtěl ještě zvlášť uvést, že pod „zřením“ nebo „tušením“ míním při těchto výkladech vždy jen to, co jasnovidci skutečně „**sami** zřeli“. Avšak toto jimi samými zřené je u „vidoucích“ všech dob vždy jen **nanejvýš** čtvrtinou toho, co vidí. A to může být opět jen jeden stupeň nad jejich vlastní vnitřní zralostí, ne více. Jinak to není možné. Tato okolnost však současně znamená velkou přirozenou ochranu každého jasnovidce, jak jsem již často uváděl. Posluchači nemají tedy hodnotit media a jasnovidce bezvýhradně za vnitřně tak dalece zralé, jako je to, co tito popisují jakožto „viděné“; neboť čistší a světlé výšiny, děje a duchové jsou jim **ukazováni** duchovními vůdci a vyššími duchy jen **v živých obrazech!** Jasnovidci se však mylně domnívají, že to vše skutečně prožívají, a klamou se tak sami. Proto tak často přichází velký úžas nad častou méněcenností charakteru mnohých médií, která jako prožitá a stanuvší se líčí věci, které se k jejich vlastnímu charakteru nehodí vůbec nebo jen málo. —

Mluvím **zde** tedy jen o nepatrném rozpětí toho, co media a jasnovidci **skutečně sami vidí**. Ostatní nepřichází při tom v úvahu.

Jasnovidci a media **všech** dob mají vlastně sloužit jen k tomu, aby svým nadáním lidstvu pomáhali neustále dále vzhůru, když ne jako vůdcové, tak přece jako nástroje. Mediální člověk by přece nemohl nikdy být vůdcem, protože je příliš závislý na prouděních a dalších věcech. Má být dočasně otevřenou bránou za účelem dalšího vývoje. Příčlí na žebříku vzestupu.

Jestliže nyní uvážíme, že rasám stojícím na nízkém stupni vývoje ducha je možný rozhled jen do stejně nízkého okolí, s malým prostorem vzhůru, tak není těžko pochopitelné, že mezi **nízkými** lidskými rasami můžeme najít převážně jen strach z démonů a jejich uctívání. To je to, co vidí a co mohou vytušit.

Tak je tomu při zběžném pozorování. Chci jít však s výkladem hlouběji, přestože tím odbočíme od jasného přehledu.

V nerozvinutí ponechaný nebo znovu zakrnělý duch nízkých lidských ras je ovšem také ještě nebo opět **duchovně slepý a hluchý**. Takový člověk nedokáže zřít duchovním zrakem, **což ostatně doposud žel ani nebylo možné žádnému člověku**.

Avšak ten, kdo stojí ještě nízko, také není schopen zřít bytostným zrakem, stejně tak ani jemnohmotným, nýbrž pouze zrakem hrubohmotným, který je v divočině stále více zbystřován nutným osobním bojem proti bližním, zvířatům a živilům, přičemž postupně může rozeznávat **jemnější a nejjemnější hrubohmotnost**.

Při tom tito lidé pozorují nejprve **fantomy!** Útvary, které

byly nejprve **zformovány** strachem a úzkostí lidí a jimi také jsou udržovány. Tyto fantomy, **bez vlastního života**, jsou zcela závislé na pocítování lidí. Jsou jimi přitahovány nebo odpuzovány. Zde projevuje se zákon přitažlivé síly veškeré stejnorodosti. Strach neustále přitahuje tyto útvary strachu a úzkosti, takže se na bojící se lidi zdánlivě přímo vrhají.

Protože tyto fantomy jsou spojeny se sploditeli, tedy se silně se bojícími lidmi, přichází každý bojácny skrze roztažitelný vyživovací provazec neustále do nepřímého spojení také s velkým množstvím strachujících se a úzkostlivých lidí a od nich dostává nový příval, který jeho vlastní strach a úzkost jen ještě rozmnoží a může ho nakonec hnát dokonce až k zoufalství a šílenství.

Naproti tomu nebojácnost, tedy odvaha, odráží bezpodmínečně takovéto fantomy přirozeným způsobem. Proto má nebojácny, jak je přece dostatečně známo, neustále svou převahu.

Je tedy pak zvláštní, když se mezi nižšími rasami vyvinuli takzvaní šamani a kouzelníci, jejichž kasta byla založena **jasnovidci**, protože tito byli schopni pozorovat, jak tyto útvary, mylně považované za skutečné živé bytosti, zaháněli trochou vnitřního soustředění, „rozptýlením“ strachu vlivem skoků a kroucení nebo vlivem koncentrace nebo odvahy vzbuzené zaklínáním?

I když při tom upadají do pro nás nemožných představ, které se nám zdají směšné, tak to nic nemění na skutečnosti, že **pro svůj okruh** a svou chápavost dělají něco **zcela správného** a pouze **my** jsme ti, jimž pro to schází porozumění vlivem nevědomosti.

V následnictví těchto kouzelníků a šamanů dochází přirozeně k tomu, že mnozí nástupci nemají mediální vlohy ani nejsou nějak jasnovidní, zvláště když s úřadem spojuje se současně vliv a příjmy, za kterými se honí lidé nejnižšího stupně právě tak bezohledně jako vyšší bílá rasa. Tito nevidoucí napodobovali pak bez porozumění jednoduše veškeré počínání svých předchůdců, připojili dokonce ještě nějaké nesmyslnosti, aby udělali větší dojem, protože přikládali cenu jen tomu, aby se zalíbili svým bližním, a stali se tak chytrými podvodníky, kteří při tom hledali jen svůj prospěch, avšak o skutečném významu neměli ani zdání, zatímco dnes je snaha podle nich hodnotit a odsuzovat celou kastu.

Tak tedy dochází k tomu, že mezi nízkými lidskými rasami můžeme v první řadě najít jen strach z démonů a jejich uctívání. To je to, co mohou vidět a čeho se jako jiného druhu bytosti bojí.

—

Pojďme nyní k poněkud vyšším stupňům vývoje, které mohou zřít dále, ať už skrze jasnovidce, nebo i jen nevědomě skrze tušení, což přece také patří k vnitřnímu nazírání. U těchto výše vyvinutých proniká probouzející se duch dalšími obalujícími vrstvami, jimiž je uzavřen, stále více zevnitř směrem vzhůru.

Vidí proto již dobrotivější bytosti nebo o nich vědí skrze tušení, a tím se pozvolna ztrácí uctívání démonů. Tak jde to dál. Stále výše. Stává se to světlejším a světlejším. Duch proráží při normálním vývoji stále více vzhůru.

Na příklad Řekové, Římané, Germáni viděli pak ještě více! Jejich vnitřní zrak pronikl nad hmotnost až do výše ležícího bytostného. Mohli se svým dalším vývojem spatřit nakonec také

vůdce bytostných a živlů. Někteří mediální lidé ve svém nadání mohli dokonce s nimi vejít do bližšího styku, protože tito jakožto vědomě bytostně stvoření mají přece jistou příbuznost s **tou** bytostností, z níž určitou část v sobě nese kromě duchovna také člověk.

Vidět, cítit a slyšet bytostné bylo pro **tehdejší** vývoj národů to nejvyšší, čeho mohly dosáhnout. Je samozřejmé, že pak tyto národy mocné vůdce živlů v jejich činnosti a jiném druhu pokládaly za nejvyšší a nazývaly je bohy. Jejich vznešené, skutečně existující hradní sídlo pak Olympem a Walhallou.

Avšak vnitřní nazírání a naslouchání lidí váže se při vnějším vyjádření vždy s touto současnou **osobní** chápavostí a schopností vyjádření. Z toho vyplývá, že Řekové, Římané a Germáni popisovali **tytéž** vůdce živlů a všeho bytostného podle forem a pojmů v právě platných názorech jejich tehdejšího okolí. Byli to však u všech vzdor některým odlišnostem v podání ti samí!

Když je dnes například shromážděno pět nebo více skutečně dobře jasnoslyšných a všichni současně přijímají jedinou zcela určitou větu **sdělenou z onoho světa**, tak bude při podání jednotný jen **smysl** slyšeného, ne však podání slov! Každý bude slova podávat jinak a také jinak slyšet, protože při přijetí padá na misku vah již příliš **osobního**, tak, jako je hudba posluchači zcela rozdílně pocítována, avšak přece v základě působí stejným směrem. O všech těchto dalekosáhlých vedlejších účincích ve spojení pozemských lidí s veškerenstvím musím teprve časem promluvit obšírněji. Dnes by nás to odvedlo příliš daleko od tématu. —

Když pak později **povolané** národy, tedy vnitřně nejvýše

vyvinuté (rozumový vývoj se při tom **nepočítá**), mohly skrze dozrávání prožitím prorazit tuto hranici bytostnosti, proniklo jejich zření a tušení až **k prahu duchovní** říše.

Přirozeným následkem bylo to, že tím museli dosavadní bohové jako takoví klesnout a na jejich místo nastoupilo vyšší. **Nedostaly** se však při tom žel tak daleko, aby se stali schopnými **zřít duchovní**.

Tak zůstala jim duchovní říše **uzavřena**, protože normální průběh vývoje na tomto místě dále vpřed nepokračoval, byl brzděn vlivem stále ostřeji se vyvyšující rozumové domýšlivosti.

Jen několik málo výjimek mohlo se uchránit před tímto stavem klidu, jako například Buddha a ještě jiní, kterým se skrze zřeknutí se světa podařilo pokračovat normálním způsobem ve svém vývoji a stát se do určitého stupně také duchovně vidoucími!

Toto zřeknutí se světa, tedy odvrácení se od lidí za účelem dalšího vývoje ducha stalo se nutným jen následkem všeobecně stále více panující duchu nepřátelské jednostranné výchovy rozumu. Byla to přirozená sebeobrana před postupujícím duchovním zploštěním, což se při **celkově** normálním vývoji nesmí stát naprosto nijak nutným. Naopak, když člověk dosáhne v duchovním vývoji určité výše, tak musí na ní pohybem nadále sílit, jinak nastoupí ochablost, a tím by rychle přestala možnost k dalšímu vývoji. Nastal by stav klidu, z něhož snadno vzniká úpadek.

Navzdory tomu, že další duchovní vývoj u Buddha a také u dalších dospěl jen ke zcela určitému stupni, tedy nebyl úplný, byl

tím přece odstup od lidí tak veliký, že pokládali tyto takto normálně vyvinuté za vyslance Boží, zatímco přece následkem dalšího proniknutí jejich ducha pak povstal zcela přirozeně pouze jen nový pohled.

Ti, kteří se pozvedli z duchovně stojících a zčásti zpětně jdoucích lidských davů, byli však vždy jen u otevřených dveří k duchovnu a mohli sice vnímat při tom něco neurčitého, **aniž by však** viděli **jasně!** Avšak tušili a cítili zřetelně mocné, vědomě **jednotné** vedení, které přicházelo shůry, ze světa, do kterého nebyli schopni zřít.

Poddávající se tomuto cítění, zformovali si **jednoho neviditelného Boha!** Aniž by o Něm něco bližšího věděli.

Je proto pochopitelné, že tohoto jen tušeného Boha považovali za nejvyšší **duchovní** bytost, protože duchovno bylo novou oblastí, na jejímž **prahu** ještě stáli.

Tak se stalo to, že v tomto novém názoru o neviditelném Bohu byla pouze skutečnost sama o sobě správně vystižena, **ne však pojem;** neboť jejich pojem o Něm byl falešný! **Onoho** Boha si lidský duch **nikdy** nepředstavoval takovým, **jakým skutečně jest!** Nýbrž Ho považoval jen za **nejvyšší duchovní** bytost. Tento nedostatek chybějícího dalšího vývoje se dnes ukazuje ještě také v tom, že mnozí lidé chtějí bezpodmínečně trvat na tom, že v sobě nesou **stejnorodost** z Toho, Jehož ctí jako svého Boha!

Chyba spočívá v **zastavení duchovního vývoje.**

Pokud by tento vývoj pokračoval **dále,** tak by si zrající lidstvo během přechodu od starých bohů z bytostného

nepředstavovalo stejným způsobem tohoto Boha jako neviditelného, nýbrž by opět mohli vidět nad vůdci všech živlů označovaných za bohy stojící **duchovně prastvořené, jejichž sídlem je Hrad Grálu**, jakožto nejvyšší hrad **duchovna!** A pokládali by je ze začátku opět za bohy, až by se **v sobě stali takovými**, že by prastvořené, skutečné **obrazy** Boží, nejen tušíce viděli, nýbrž by je mohli i duchovně **slyšet**. Od nich by se jim dostalo zvěsti o existenci mimo stvoření „**jsoucího jediného Boha**“!

Pokud by pak řídili své cítění takovýmto způsobem, byli by nakonec duchovně v sobě dozráli ještě ke schopnosti, aby jako další vývoj s radostí přijali **Božské poselství** od vyslance Božího ze skutečně Božského! Tedy původem mimo stvoření a tím také mimo jejich možnost zření.

To by byla normální cesta!

Takto však jejich vývoj zůstal stát již na prahu duchovna, a dokonce se vinou lidí opět ubíral rychle nazpět.

Tím nastala doba, ve které se jako **akt z nouze** musel inkarnovat v Ježíši Nazaretském silný Vyslanec Boží, aby mohl lidstvu, k tomu ještě nezralému, pomocně poskytnout poselství z Božského k jeho osvětlení, aby se ho hledající ve své nezralosti mohli **prozatím alespoň ve víře** přidržet.

Z tohoto důvodu nezbyvalo Synu Božimu seslanému ku pomoci ztracenému lidstvu nic jiného, než žádat prozatím jen **víru a důvěru** ve své Slovo.

Zoufalý to úkol. **Kristus ani nemohl říci vše, co říci chtěl**. Proto ani **nemluvil** o mnohých věcech, jako o opětovných

pozemských inkarnací a jiných. Stál v těchto věcech proti příliš veliké duchovní nezralosti. A on sám smutně pravil ke svým učedníkům: „**Mnohé bych vám měl ještě říct, avšak nemohli byste to pochopit!**“

Tedy ani učedníci, kteří ho v mnohých věcech nechápali. A když Kristus sám věděl již za svého pozemského života, že je **svými učedníky** nepochopen, tak je přece zřejmé, že v dalším předávání jeho slov vzniklo později mnoho omylů, na kterých se nyní žel ještě dnes s houževnatostí pevně lpí. Ačkoliv Kristus žádal od tehdejší nezralosti jen **víru** ve své Slovo, tak přece žádal od vážně chtějících, aby tato počáteční víra se v nich také stala „živoucí“!

To znamená, aby v ní došli k přesvědčení. Neboť kdo důvěřivě následoval jeho slova, u toho duchovní vývoj opět postupoval kupředu, a on musel při tom z víry pozvolna v dalším vývoji dojít k přesvědčení o tom, co řekl!

Proto bude nyní Syn Člověka žádat **přesvědčení** místo víry! Také od všech těch, kteří chtějí předstírat, že Kristovo poselství v sobě nesou a následují ho! Neboť kdo v sobě nyní místo víry ještě nemůže nést **přesvědčení** o Pravdě Božského poselství Krista, které je **jedno** s Poselstvím Grálu a neodlučitelné od něj, nedosáhl také zralosti svého ducha, která je nutná ke vstupu do ráje! Takový bude zavržen! Zcela nevratně!

Ani největší vědění rozumu nevytvoří mu zde možnost proniknutí! Musí přirozeně zůstat pozadu a je navždy ztracen. —

To, že nyní lidstvo této části světů ve svém vývoji stojí ještě

na **prahu** duchovní říše, z větší části dokonce ještě hluboko **pod ním**, spočívá pouze ve vlastním nechtění, v domýšlivosti rozumu a jeho chtění vědět všechno lépe. Na tom muselo zcela ztroskotat naplnění normálního vývoje, jak si snad tak mnohý mezitím jasně uvědomil. —

Náboženské kultury lidstva ve svých odlišnostech naprosto vůbec nevznikají žádnou fantazií, nýbrž ukazují oddíly ze **života** v takzvaném onom světě. I šaman černošského nebo indiánského kmene má své hluboké oprávnění **na nízkém stupni** svého národa. Že se mezi ně vmísí šejdíři a podvodníci, nemůže strhnout věc samotnou do prachu.

Démoni, lesní a vzdušné bytosti a také takzvaní staří bohové jsou i dnes nezměnění na týchž místech, v téže činnosti jako kdysi. Také nejvyšší pevnost těchto velkých vůdců všech živlů, Olymp nebo Walhalla, nebyla nikdy pohádkou, nýbrž viděnou skutečností. Co však ve vývoji zastavení lidé **již více** vidět nemohli, jsou čistě duchovně prastvořené obrazy Boží, které rovněž mají vysoko stojící pevnost a nazývají ji hrad Grálu, nejvyšší to hrad v čistě duchovním, a tím i v celém stvoření! O existenci tohoto hradu mohla lidem stojícím na prahu všeho duchovna přijít zpráva jen ještě skrze vnuknutí, protože nebyli tak duchovně zralí, aby také **to** mohli tušice zřítí.

Všechno jest život! Jen lidé, kteří se považují za pokročilé, místo aby pokračovali, odbočili stranou, znovu zpět do hlubin. —

Nesmí nyní snad ještě očekávat, že s dalším vývojem by se Kristem a v mém Poselství Grálu hlásaný pojem Boha opět změnil! Ten od nynějška trvale zůstává, protože nic dalšího není. S dnes ještě scházejícím vstupem do duchovna a zdokonalením

se v něm může se každý lidský duch povznést tak dalece, že nakonec ve vnitřním prožití bezpodmínečně nabude přesvědčení o této skutečnosti. Pak mohl by stoje vědomě v Boží síle konat velké věci, k čemuž byl již od počátku povolán. Pak by si však také nikdy více nedomýšlel, že v sobě nese Božství. Tento blud je pouze jen známkou a pečeti jeho dnešní nehotovosti!

Ve **správném** vědomí by však potom spočívala veliká pokora, povstala by osvobozující služba, která byla dána vždy **jako požadavek** čistou naukou Kristovou.

Teprve až misionáři, kazatelé a učitelé započnou svou činnost na základě vědomí přirozeného vývoje ve veškerém stvoření, a tím i přesné znalosti zákonů Boží vůle, bez skoků, bez mezer, budou moci zaznamenat skutečné **duchovně živé** úspěchy.

Nyní žel není žádné náboženství ničím jiným než strnulou formou, která namáhavě udržuje pohromadě líný obsah. Avšak po nutné změně nabude v nastalém oživení tento doposud líný obsah plné síly, rozrazí studené, mrtvé a strulé formy a rozlije se s jásavým hukotem po celém světě a mezi všechny národy! –

1)

Přednáška: [81. Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!](#)

2)

Přednáška: [7. Stvoření člověka.](#)